

**8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὀνειδισμοῦ
Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργγ. Σελ. 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 6-9).
Τροπάρια.

Σήμερον, ὁτοῖςνοεροῖςθρόνοις
ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς
ἐαυτῷ προητοίμασεν, ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς
οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία
κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ῥίζης, φυτὸν
ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ
τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς,
Κύριε δόξα σοι.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ
γὰρ τοῦ φωτός ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου
τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προελήλυθε, καὶ ἡ κατὰ
ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν
εἴσοδον τοῦ Ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον
εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰ καὶ θεῖω βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι
γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν
γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ
ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν
σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου
γαστροῦ· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ

**8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟ ΤΗΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ τό
Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργγ. Σελ. 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 6-9).
Τροπάρια.

Σήμερα ὁ Θεός πού ἀναπαύεται στοὺς πνευματικούς
θρόνους (τῶν Χερουβίμ) θρόνο ἅγιο ἐπάνω στή γῆ γιά
τόν ἑαυτό του προετοίμασε· Αὐτός πού στερέωσε τοὺς
οὐρανοὺς μέ σοφία, κατασκεύασε μέ φιλανθρωπία
οὐρανὸ ἔμψυχο (τὴν Παναγία)· Διότι ἀπὸ ἀκαρπη ρίζα
(τὴν Ἄννα) βλάστησε φυτὸ ζωηφόρο (ζωοπάροχο) γιά
χάρη μας τὴ Μητέρα του. Θεέ τῶν θαυμασίων καὶ
ἐλπίδα τῶν ἀπηλπισμένων, Κύριε, δόξα σοι.

Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, λαοί, σκιρτᾶτε ἀπὸ
ἀγαλλίαση· Διότι νά, ὁ νυφικός θάλαμος τοῦ φωτός, καὶ
τό βιβλίον τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς προῆλθε ἀπὸ σπλάχνα μη
τρικά· Καὶ ἡ ἀνατολικὴ πύλη τοῦ Ναοῦ (ἡ Παναγία)
γεννήθηκε, καὶ προσμένει τὴν εἴσοδο τοῦ Μεγάλου
Ἱερέως (τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν προφητεία τοῦ Προφήτου
Ἰεζεκιήλ), εἰσάγοντας μέσα στὴν οἰκουμένη τὸν Χριστό
μόνη αὐτὴ καὶ μόνον Ἐκεῖνον, γιά τὴ σωτηρία τῶν
ψυχῶν μας.

Μολονότι μέ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ ἄκουστες στεῖρες
γυναῖκες γεννήθηκαν, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλες πού γεννήθηκαν
ἡ Μαρία ἔλαμψε ὑπερβολικά, ὅπως ἀρμόζει στόν Θεό·
Διότι, ἂν καὶ γεννήθηκε παράδοξα ἀπὸ στεῖρα μητέρα,
γέννησε σαρκικά τὸν Θεὸ τῶν πάντων ὑπερφυσικά ἀπὸ
ἀγνά σπλάχνα· Ἡ μόνη πύλη τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ

Θεοῦ, ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, παῖσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Σήμερον στειρωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικῆ θεία προέρχεται. Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια· σήμερον ἔπνευσαν αὔραι, σωτηρίας προάγγελοι· ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται στειρώσις· ἡ γὰρ στειῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευούσης μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τὸ ἀλλότριον οἰκειοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἡ στειῖρα Ἄννα τίκτει θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον.

Δόξα... Καὶ νῦν...

«Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς...»: (Σελ. 1).

Θεοῦ, τὴν ὁποία, ἀφοῦ διαπέρασε, τὴν φύλαξε κλεισμένη (Παρθένο)· Καὶ ἀφοῦ ὅλα τὰ οἰκονόμησε σοφά, ὅπως ξέρει ὁ ἴδιος, ἀπεργάσθηκε τὴ σωτηρία γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Σήμερα πύλες πού ἦταν στειρὲς ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ καὶ θεϊκὴ ἔρχεται (ἀνάμεσά μας). Σήμερα ἡ Θεία Χάρις ἀρχίζει νὰ καρποφορεῖ ἐμφανίζοντας στὸν κόσμο Θεοῦ Μητέρα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας τὰ ἐπίγεια συνδέονται μὲ τοὺς οὐρανούς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Σήμερα εἶναι τὰ προμηνύματα τῆς παγκοσμίου χαρᾶς· Σήμερα ἔπνευσαν αὔρες, πού προαναγγέλλουν τὴ σωτηρία· Ἡ στειρότητα τῆς φύσεώς μας διαλύθηκε· Διότι ἡ στειῖρα ἀναδεικνύεται μητέρα ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔμεινε Παρθένος μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Κτίστου, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ κατὰ φύσιν Θεός κάνει δική του τὴν ξένη πρὸς αὐτόν (ἀνθρώπινη φύση), καὶ πραγματοποιεῖ μὲ τὴ σάρκωσή του σωτηρία, γι' αὐτούς πού ἔπεσαν θύματα τῆς πλάνης, ὁ Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν μας

Σήμερα ἡ στειῖρα Ἄννα γεννᾷ τὴν Κόρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία προκαταβολικὰ ἐκλέχθηκε ὡς κατοικία γιὰ τὸν Βασιλέα τοῦ παντός καὶ Κτίστη, τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ θεϊκὴ οἰκονομία, διὰ τῆς ὁποίας ξαναπλασθήκαμε ἐμεῖς, πού καταγόμαστε ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ ἀνακαινισθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορά γιὰ τὴν αἰώνια ζωή.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

«Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς...»: (Σελ. 1).

<p>Εἵσοδος κλπ. Προκείμενον. (Συλλειτουργ. Σελ. 9-11). Ἀναγνώσματα. Γένεσις. (ΚΗ'. 10-17). Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν. Καὶ ἀπήνητησε τόπων, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυσ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἣς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ, ἡ γῆ, ἐφ' ἣς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβαν, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὐ ἔαν πορευθῆς· καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.</p>		<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο: (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἀναγνώσματα. Γένεση. (ΚΗ'. 10-17) Ἀναχώρησε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸ «Πηγᾶδι τοῦ ὄρκου» καὶ πῆγε εἰς Χαρράν, καὶ βρέθηκε σὲ κάποιο τόπο καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ, γιατί βασίλευσε ὁ ἥλιος· Καὶ πῆρε μία ἀπὸ τίς πέτρες τοῦ τόπου καὶ τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του· Καὶ κοιμήθηκε σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο, καὶ ὄνειρεύθηκε τὸ ἑξῆς: Μία σκάλα ἦταν στηριγμένη εἰς τὴν γῆ καὶ ἡ κορυφὴ τῆς ἔφθανε εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν ἐπάνω τῆς· Καὶ ὁ Κύριος στεκόταν πάνω ἀπ' αὐτήν καὶ εἶπε· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ τοῦ πατέρα σου, καὶ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, μὴ φοβᾶσαι· Τὴ γῆ, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποία κοιμᾶσαι, θά τὴ δώσω σ' ἐσένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου· Καὶ θά αὐξηθοῦν οἱ ἀπόγονοί σου, ὅπως ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ θά ἀπλωθοῦν πρὸς τὴ θάλασσα (τὴ Δύση) καὶ τὸν Νότον καὶ τὸν Βορρᾶ καὶ τὴν Ἀνατολή· Καὶ θά εὐλογηθοῦν διὰ μέσου σου ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς καὶ διὰ μέσου τῶν ἀπογόνων σου· Καὶ νᾶ, ἐγὼ θά εἶμαι μαζί σου, καὶ θά σέ προστατεύω σὲ κάθε δρόμο, πού θά πορευθεῖς· Καὶ θά σέ ἐπαναφέρω εἰς τὴν γῆν αὐτή, διότι δέν θά σέ ἐγκαταλείψω, ὥσπου νᾶ πραγματοποιήσω ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα· Καὶ σηκώθηκε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ εἶπε· Ὁ Κύριος βρίσκεται σ' αὐτόν τὸν τόπο, κι ἐγὼ δέν τὸ γνῶριζα· Καὶ φοβήθηκε καὶ εἶπε· Πόσο φοβερός εἶναι ὁ τόπος αὐτός! Δέν εἶναι αὐτό τίποτε ἄλλο, παρὰ οἴκος τοῦ Θεοῦ, καὶ αὕτη (ἡ σκάλα) εἶναι ἡ πύλη τοῦ</p>
---	--	---

Προφητεία Ίεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27 & ΜΔ'. 1-4).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἰερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερῆς τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν. (Θ'. 1-11)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ ἦρα, λέγουσα· Ὅς ἔστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ

Οὐρανοῦ.

Προφητεία τοῦ Ίεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27 & ΜΔ'. 1-4).

Θά συμβεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τὴν ὀγδόη καὶ μετέπειτα τὸ ἐξῆς· Θά προσφέρουν οἱ ἱερεῖς ἐπάνω στοῦ θυσιαστήριου (στόν βωμό) τίς θυσίες, πού λέγονται ὀλοκαυτώματα, καὶ τίς θυσίες γιὰ τὴ σωτηρία σας· Καὶ θά σᾶς δεχθῶ, λέγει ὁ Κύριος· Καὶ μέ ὀδήγησε πρὸς τὴν πύλη τῶν Ἁγίων (τοῦ κυρίως ναοῦ) τὴν ἐξωτερικὴ πού βλέπει πρὸς τὴν Ἀνατολή, καὶ αὕτη ἦταν κλεισμένη· Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Ἡ πύλη αὕτη θά εἶναι κλεισμένη, δέν θά ἀνοιχθεῖ, καὶ κανένας δέν θά περάσει μέσα ἀπ' αὐτήν, διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, θά περάσει μέσα ἀπ' αὐτήν, καὶ θά παραμείνει κλεισμένη. Διότι ὁ Ἄρχοντας (ὁ Μεσσίας) αὐτός θά καθίσει σ' αὐτήν, καὶ θά φάγει ἄρτον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς στοᾶς τῆς πύλης θά εἰσέλθει, καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια ὁδὸ θά ἐξέλθει· Καὶ μέ ἔβαλε στὴν ὁδὸ τῆς πύλης πού βλέπει πρὸς Βορρᾶν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ναό· Καὶ εἶδα, καὶ νά, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου ἦταν γεμάτος ἀπὸ δόξα.

Παροιμίες. (Θ'. 1-11).

Ἡ σοφία οἰκοδόμησε γιὰ τὸν ἑαυτό της κατοικία, καὶ τὴ στήριξε σὲ ἑπτὰ στύλους. Ἔσφαξε τὰ σφάγια της καὶ γέμισε κρατῆρα (μεγάλο δοχεῖο) μέ τὸ κρασί της, καὶ ἑτοίμασε τὸ τραπέζι της. Ἀπέστειλε τοὺς ὑπηρέτες της καλῶντας στοῦ συμπόσιο μέ δυνατὸ κήρυγμα λέγοντας· Ὅποιος εἶναι ἀσύνετος (ἀνόητος), ἄς ἔλθει σ' ἐμένα, καὶ σ' αὐτοὺς πού εἶχαν ἔλλειψη μυαλοῦ εἶπε· Ἐλᾶτε, φάγετε τὸν ἄρτο μου, καὶ πιεῖτε τὸ κρασί πού σᾶς ἑτοίμασα.

πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· (οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μάλωπες αὐτῷ). Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἔλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις, τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργ. Σελ. 11-12,-13,-14).
Ἀπόστιχα.

Ἡ παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεῖμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὸς ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ

Ἐγκαταλείψτε τὴν ἀπερισκεψία καὶ θά ζήσετε αἰώνια· Καὶ ζητήστε φρόνηση, γιὰ νὰ ἀποκτήσετε σύνεση μὲ γνώση. Ὅποιος θέλει νὰ διαπαιδαγωγήσει τοὺς κακοὺς, θά ἐξυβρισθεῖ ἀπ' αὐτούς· Καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἐλέγξει τὸν ἀσεβῆ, θά ἐπισύρει συκοφαντίες σέ βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του· Διότι οἱ ἔλεγχοι πρὸς τὸν ἀσεβῆ εἶναι τραύματα γι' αὐτόν. Μὴ ἐλέγχεις κακούς, γιὰ νὰ μὴ σέ μισήσουν· Ἐλεγχε σοφὸν καὶ θά σέ ἀγαπήσει. Δίνε ἀφορμὴν στόν σοφὸ καὶ θά γίνει σοφώτερος· Κάνε γνωστὸς στό δίκαιο τίς ἐλλείψεις του, καὶ θά δέχεται προθυμότερα τίς συμβουλές σου. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος (ἡ εὐλάβεια) τοῦ Κυρίου, καὶ πόθος τῶν Δικαίων εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν σύνεση· Καὶ τό νὰ κατανοήσῃ κάποιος τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ εἶναι δεῖγμα ἀγαθῆς διάνοιας· Διότι μὲ αὐτόν τὸν τρόπο θά ζήσεις πολὺ χρόνον, καὶ θά σοῦ προστεθοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ πολλά ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).
Ἀπόστιχα.

Ἡ παγκόσμια χαρά ἀνέτειλε γιὰ μᾶς ἀπὸ τοὺς δικαίους, τὸν Ἰωακεῖμ καὶ τὴν Ἄννα, ἡ πανύμνητη Παρθένος· Ἡ ὁποία ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγαθότητα γίνεται ναὸς τοῦ Θεοῦ ἔμψυχος, καὶ μόνη ἀναγνωρίζεται ἀληθινὰ Θεοτόκος (Θεογεννήτρια). Μὲ τίς ἰκεσίες αὐτῆς, Χριστὸς Θεὸς μας, στεῖλε στόν κόσμο τὴν εἰρήνην, καὶ στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Στίχ: Ἄκουσε, Κόρη, καὶ δές καὶ στρέψε τό αὐτί σου καὶ λησμόνησε τὸν Λαὸ σου καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα σου καὶ θά ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλιάς (ὁ Θεός) τό

κάλλους σου.

Δι' Ἀγγέλου προορήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἔξ, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῆλθες Παρθένε, οὐρανός καὶ θρόνος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε, κατάρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις. Διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἴτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στείρα ἄγονος ἢ Ἄννα, σήμερον χειῖρας κροτεῖτω φαιδρῶς· λαμπροφορεῖτω τὰ ἐπίγεια, βασιλεῖς σκιρτάτωσαν· ἱερεῖς ἐν εὐλογίαις εὐφραινέσθωσαν, ἑορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος· ἰδοὺ γὰρ ἡ Βασίλισσα καὶ ἄμωμος νύμφη τοῦ Πατρὸς, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰησοῦ ἀνεβλάστησεν, Οὐκ ἔτι γυναῖκες ἐν λύπαις τέξονται τέκνα· ἡ χαρὰ γὰρ ἐξήνθησε, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ πολιτεύεται. Οὐκ ἔτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ ἀποστρέφονται· ὁ θρῆνος γὰρ τῆς Ἄννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη. Συγχαρήτέ μοι λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ γὰρ δέδωκέ μοι Κύριος, τὸ ἔμψυχον παλάτιον τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, εἰς κοινὴν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, πρὸς τὴν Παρθένον

κάλλους σου.

Μέ προμῆνυμα Ἀγγέλου, ἀπὸ τῶν Δικαίων τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄννα προῆλθες σήμερα, ὡς γέννημα πάνσεπτο (πανσεβάσμιο) Παρθένε, ὡς οὐρανός καὶ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ δοχεῖο καθαρότητος προμηνύου- ντας τὴν χαρὰν γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, ἐσύ ἢ ὅποια εἶσαι αἰτία τῆς (πνευματικῆς) ζωῆς μας, ἢ κατάργησις τῆς κατάρας, ἢ ἀνταπόδοσις τῆς εὐλογίας. Γι' αὐτὸ μὲ τὴν γέννησή σου, Κόρη καλεσμένη ἀπὸ τὸν Θεό, ζήτησε τὴν εἰρήνην, καὶ γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος: Τὸ πρόσωπό σου θά λιτανεύουν (θά τιμοῦν μέ λιτανεῖες) οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ.

Ἡ στείρα καὶ ἄγονη Ἄννα σήμερα ἄς χειροκροτεῖ χαρμόσυνα· Ἄς λαμπροφοροῦν τὰ ἐπίγεια· Βασιλεῖς ἄς σκιρτοῦν· Ἱερεῖς μέ εὐλογίες ἄς εὐφραίνονται· Ἄς ἑορτάζει ὁλος ὁ κόσμος· Διότι, νά, ἡ Βασίλισσα καὶ ἀγνή Νύμφη τοῦ Πατρὸς ἀνεβλάστησε ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ Ἰησοῦ. Δέν θά γεννοῦν πλέον μέ λύπες οἱ γυναῖκες τὰ παιδιά τους· Διότι ὡς ἄνθος βλάστησε ἡ χαρὰ, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πολιτεύεται (κυκλοφορεῖ) μέσα στόν κόσμο. Δέν ἐπιστρέφονται πλέον ὡς ἀπαράδεκτα (λόγω τῆς ἀτεκνίας) τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ· Διότι ὁ θρῆνος τῆς Ἄννας μεταβλήθηκε σέ χαρὰ καὶ λέγει· Χαρεῖτε μαζί μου ὁλος ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Ἰσραὴλ· Διό- τι, νά, μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τὸ ἔμψυχο παλάτι τῆς δόξας του, πρὸς γενικὴ εὐφροσύνη καὶ χαρὰ καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ πιστοί, νά τρέξουμε πρὸς τὴν Παρθένον·

δράμωμεν· ἰδοὺ γὰρ γεννᾶται, ἢ πρὸ γαστροῦς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἢ τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασα ῥάβδος, ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ Ἰεσσαί, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν δικαίων, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τὸ βλάστημα. Γεννᾶται τοίνυν, καὶ ὁ κόσμος σὺν αὐτῇ ἀνακαινίζεται, Τίκεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται, ὁ ναὸς ὁ ἅγιος, τὸ τῆς θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὄργανον, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρῆσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά: (Συλλειτ. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι

Διότι, νά, γεννιέται αὐτή, πού πρὶν γεννηθεῖ, προορίσθηκε νά γίνει Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, τό κειμήλιο τῆς παρθενίας, ἢ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν πού βλάστησε ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ Ἰεσσαί, τῶν Προφητῶν τό κήρυγμα, καὶ τῶν Δικαίων, τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας τό βλαστάρι. Γεννιέται λοιπόν καὶ μαζί τῆς ἀνακαινίζεται ἀνανεώνεται ὁ κόσμος. Γεννιέται καὶ ἡ Ἐκκλησία καταστολίζεται μὲ τὴ δική τῆς ὠραιότητα. Ὁ ναὸς ὁ ἅγιος, τό δοχεῖο τῆς Θεότητος, τό παρθενικό ὄργανο, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, μέσα στὸν ὁποῖο πραγματοποιήθηκε τό παράδοξο μυστήριο τῆς ἀνέκφραστης ἐνότητος τῶν δύο φύσεων (θείας καὶ ἀνθρώπινης), πού συναντήθηκαν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο προσκυνώντας ἀνυμνοῦμε τῆς Παρθένου τὴν πανάγνη γέννηση.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ἡ γέννησή σου, Θεοτόκε, μήνυσε τὴ χαρὰ σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη· Διότι ἀπὸ σένα ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας· Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὴν κατάρα, ἔδωσε τὴν εὐλογία· Καὶ ἀφοῦ κατήργησε τό θάνατο, μᾶς δώρισε τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. ΓΕΝΕΘΛΙΟ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Φώναξε δυνατά, Δαυῖδ, τί σοῦ ὀρκίσθηκε ὁ Θεός; Κι

ἄμοσε φησί, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοῦ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστός ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεύς, ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἡ στείρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυΐδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται, ἡ σύμπασα καὶ θεουργεῖται. Συγχάριτε ὁμοῦ, ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στείρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἡ Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στείρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ. Ράβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυΐδ. Ὅντως θαῦμα παράδοξον!

Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμῆ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

ἐκεῖνος ἀπαντᾷ· Ὅσα μοῦ ὀρκίσθηκε, τὰ ἔχει ἐκπληρώσει δίνοντας τὴν Παρθένο ἀπὸ τὸν καρπὸ τῶν σπλάχνων μου· Ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Πλαστοουργός, ὁ Χριστός ὁ νέος Ἀδάμ, γεννήθηκε Βασιλιάς ἐπάνω στὸν θρόνο μου· Καὶ βασιλεύει σήμερα, αὐτὸς πού ἔχει τὴ βασιλεία ἀσάλευτη. Ἡ στείρα γεννᾷ αὐτήν, πού εἶναι Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ τροφός τῆς ζωῆς μας.

Ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καὶ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Δαυΐδ ἡ Κόρη τοῦ Θεοῦ, ἡ Μαρία, γεννιέται σήμερα γιὰ μᾶς, καὶ ἀνανεώνεται τὸ σύμπαν καὶ θεοποιεῖται. Χαρῆτε μαζί ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ· Ὑμνήστε τὴν οἱ γενιές τῶν ἐθνῶν. Ὁ Ἰωακείμ εὐφραίνεται καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζοντας· Ἡ στείρα γεννᾷ τὴ Θεοτόκο καὶ τροφὸ τῆς ζωῆς μας.

Ἄς ἀγάλλεται ὁ οὐρανός, ἡ γῆ ἄς εὐφραίνεται· Διότι ὁ Οὐρανός τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ ἡ Νύμφη τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἔπειτα ἀπὸ ὑπόσχεσή του. Ἡ στείρα θηλάζει τὴν Μαρία ὡς βρέφος καὶ ὁ Ἰωακείμ χαίρεται γιὰ τὴ γέννησή της λέγοντας. Γεννήθηκε γιὰ χάρη μου ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία βλάστησε τὸ ἄνθος ὁ Χριστός ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Δαυΐδ. Πραγματικά αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα παράδοξο.

Ἀναβαθμοί.

(Τὸ πρῶτο ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου).

Ἀπὸ τὴ νεότητά μου μέ πολεμοῦν πολλά πάθη. Ἀλλὰ ἐσύ ὁ ἴδιος βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.

Ἔσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ καταισχυνηθεῖτε (ντραπεῖτε) ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· Γιατί θὰ ἀποξηρανθεῖτε ὡς χόρτο ἀπὸ τὴ φωτιά.

<p>Δόξα...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.</p> <p>Στίχ. Ἐξηρέυσατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).</p> <p>Εὐαγγέλιον.</p> <p>Κατὰ Λουκᾶν. (Α' . 39-49,56).</p> <p>Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ, καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη, καὶ εἶπεν, Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, καὶ πόθεν μοὶ τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησεν τὸ</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μὲ τὴν πνευματικὴν καθάρσιν ὑψώνεται, γίνεται λαμπρὴ ἀπὸ τὴν Τριαδικὴ Μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα) μὲ τρόπο ἱερό καὶ Μυστηριώδη.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς Χάριτος, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὁλόκληρη τὴ φύση, γιὰ νὰ ζωογονεῖται.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Θά θυμᾶμαι τὸ ὄνομά σου σέ κάθε γενιά καὶ γενιά.</p> <p>Στίχος: Ἐεστόμισε ἡ καρδιά μου λόγο ἀγαθό. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33).</p> <p>Εὐαγγέλιο.</p> <p>Κατὰ Λουκᾶν. (Α' . 39-49,56).</p> <p>Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκείνες σηκώθηκε βιαστικά ἡ Μαρία καὶ πῆγε εἰς τὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία σὲ μία πόλη τῆς καὶ μπῆκε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία καὶ χαιρέτισε τὴν Ἐλισάβετ· Καὶ συνέβη τὸ ἑξῆς: Μόλις ἄκουσε ἡ Ἐλισάβετ τὸν χαιρετισμὸ τῆς Μαρίας, σκίρτησε (χοροπήδησε μὲ χαρὰ) τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλία τῆς· Καὶ γέμισε μὲ Πνεῦμα Ἅγιο ἡ Ἐλισάβετ καὶ φώναξε μὲ μεγάλη φωνὴ καὶ εἶπε· Εἶσαι ἡ πῖο εὐλογημένη ἀνάμεσα εἰς γυναῖκες καὶ εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου· Καὶ πῶς μοὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ τιμὴ, νὰ ἔλθῃ σ' ἐμένα ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μου; Διότι νὰ, μόλις ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου εἰς τὰ ὠτιά μου, σκίρτησε τὸ</p>
---	--	---

βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, καὶ μακαρία ἢ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαρία· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγάλεια ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Ὁ Ν'. Ψαλμός (50):

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων

Πεντηκοστάριον

«Ἡ παγκόσμιος χαρά». (Σελ. 5-6).

«Σῶσον ὁ Θεός ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Κανὼν Πρῶτος.

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Δεῦτε πιστοί, Πνεύματι θείῳ γηθόμενοι, τὴν ἐξ ἀκάρπου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν

βρέφος μέ ἀγαλλίαση στήν κοιλία μου· Καί θά εἶναι μακάρια κάθε γυναίκα πού θά πιστέψει (ὅπως ἐσύ) ὅτι θά ἐκπληρωθοῦν τελείως, ὅσα λέχθηκαν σ' αὐτήν ἀπό τόν Κύριο· Καί εἶπε ἡ Μαρία· Δοξάζει ἡ ψυχὴ μου τό μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου καί χάρηκε βαθιά τό πνεῦμα μου γιά τόν Θεό τόν Σωτήρα μου, διότι ἔρριξε βλέμμα συμπαθείας σ' ἐμένα τή ταπεινή δούλη του. Διότι, νά, ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς θά μέ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενιές· Διότι ἔκανε σ' ἐμένα μεγαλειώδη πράγματα ὁ Παντοδύναμος καί εἶναι ἅγιο τό ὄνομά του. Ἔτσι ἔμεινε ἡ Μαρία μαζί της περίπου τρεῖς μῆνες καί ἐπέστρεψε στό σπίτι της.

Ὁ Ν'. Ψαλμός (50):

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Ἐλεῆμον, σβῆσε τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτημάτων μου.

Πεντηκοστάριο.

«Ἡ παγκόσμιος χαρά...» (Σελ. 5-6).

«Σῶσον ὁ Θεός ...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ῥοδὴ Α'. Κανόνας Πρῶτος.

Ἐλᾶτε, λαοί, ἄς ψάλουμε ἄσμα στόν Χριστό τόν Θεό, πού διεχώρισε τή θάλασσα καί ὀδήγησε τόν λαό πού ἔβγαλε ἀπό τή δουλεία τῶν Αἰγυπτίων, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἐλᾶτε, λαοί, χαίροντας μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς τιμήσουμε μέ ὕμνους αὐτήν, πού σήμερον γεν-

σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαῖρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Ἡ τῆς ζωῆς, τίκεται σήμερον γέφυρα, δι' ἧς βροτοὶ ἀνάκλησιν, τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Αἴδου εὐρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὕμνοις δοξάζουσιν.

Κανὼν Δεύτερος.

«Τῷ συντριψάντι πολέμους, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, καὶ διαβιβάσαντι, τὸν Ἰσραὴλ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ὡς λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται».

Χορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραινέσθω καὶ Δαυῖδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, προῆλθε ράβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ἐν ἀγίῳ ἱερῷ βρέφος ἀνατίθεται, ἀνατραφῆναι ἐκ χειρὸς Ἀγγέλου· πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, ἀλλ' οὐκ ἄτεκνος Θεῷ· ἦδη γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγνῆς Παρθένου Μήτηρ· ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸ ἔριον Χριστῷ, μόνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαγοῦσαν, τὴν ἡμῶν

νήθηκε ἀπὸ στεῖρα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, τὴν Κόρη, τὴν παντοτεινὴ Παρθένο.

Χαῖρε Σεμνή, Μητέρα καὶ δούλη τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, πού προξένησες (ἐπανεφέρεις) τὴν ἀρχαία μακαριότητα στοῦ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ὅλοι ἐσένα δοξάζουμε μέ ὕμνους, ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Σήμερα γεννιέται ἡ γέφυρα τῆς ζωῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐμεῖς οἱ θνητοί, ἀφοῦ βρήκαμε ἀνάκληση (ἐπιστροφή) ἀπὸ τὴν κατάπτωσή μας στὸν ἄδη, δοξάζουμε μέ ὕμνους τὸν Χριστὸ τὸν Ζωοδότη.

Κανόνας Δεύτερος.

Αὐτὸν πού συνέτριψε τοὺς ἐχθροὺς μέ τὸ χέρι του, κι πέρασε τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, αὐτὸν ἄς ὑμνήσουμε, ὡς λυτρωτῆ καὶ Θεό μας, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἄς χορεύει ὅλη ἡ φύση, ἄς εὐφραίνεται καὶ ὁ Δαυῖδ, διότι ἀπὸ τὴ φυλὴ του καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του προῆλθε ράβδος (βλαστάρι), πού φέρνει ὡς ἄνθος τὸν Κύριο καὶ λυτρωτῆ τοῦ παντός.

Ἡ Ἁγιωτέρα ἀπὸ τοὺς ἁγίους σὲ ἅγιο Ναό ὡς βρέφος ἀφιερώνεται, γιὰ νὰ ἀνατραφεῖ ἀπὸ χέρι Ἀγγέλου· Ὅλοι λοιπὸν μέ πίστη ἄς ἐορτάσουμε κατὰ τὴ γέννησή της.

Στεῖρα ἄγονη ἦταν ἡ Ἄννα, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε ἄτεκνη μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ· Διότι εἶχε ἦδη προορισθεῖ πρὶν ἀπὸ γενιές ὡς μητέρα ἀγνῆς Παρθένου, ἀπὸ ὅπου βλάστησε ὁ Κτίστης μέ δούλου μορφῇ.

Ἐσένα τὴν ἀκηλίδωτη ἀμνάδα (θηλυκὸ πρόβατο), ἡ ὁποία μόνη προσέφερες στὸν Χριστὸ τὸ μαλλί, τὴ δική

ουσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἄννης τικτομένην σε,
ὑμνοῖς γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὑμνῶ, τρία
συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἷς γὰρ ἐν
Πατρὶ Υἱῶ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὶς ἐώρακε παιδίον, ὃ οὐκ ἔσπειρε πατήρ,
γάλακτι τρεφόμενον; ἢ ποῦ τεθέαται παρθένος
Μήτηρ; Ὅντως ὑπὲρ ἔννοϊαν ἀμφότερα,
Θεογεννήτορ ἀγνή.

Ωιδὴ Γ'. Κανῶν Πρῶτος.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω
νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου
ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων
σε».

Ἀμέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν
πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες
γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν
ἡμῶν.

Ὁ πᾶσι τὴν ζωὴν πηγάζων Κύριος, ἐκ στείρας
προήγαγε τὴν Παρθένον· ἦν εἰσδῦναι κατηξίωσε,
μετὰ τόκον φυλάξας ἀδιάφθορον.

Τῆς Ἄννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν
βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ὡς Θεοτόκον
ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ
βοήθειαν.

Κανῶν Δεύτερος.

μας οὐσία (φύση), ὅλοι τώρα πού γεννιέσαι ἀπὸ τὴν
Ἄννα, σέ δοξάζουμε μέ ὑμνοῦς.

Δόξα ...

Τρία ἀναρχα (πού δέν ἔχουν ἀρχή) δοξάζω, τρία ἅγια
ὑμνῶ, τρία ἀπαράλλακτα μέ μιὰ οὐσία κηρύττω· Διότι
ἕνας Θεός δοξολογεῖται στὰ πρόσωπα τοῦ Πατρός, τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ποιός εἶδε παιδί πού γεννήθηκε χωρὶς πατέρα, νά
τρέφεται μέ γάλα; Ἡ ποῦ ἔχει φανεῖ Παρθένος μητέρα;
Πράγματι καὶ τὰ δύο ὑπερβαίνουν τό νοῦ μας, ἀγνή
Θεογεννήτρια.

Ῥοδὴ Γ'. Κανόνας Πρῶτος.

Στερέωσέ μας σ' ἐσένα, Κύριε, πού νέκρωσες μέ τό
ξύλω τοῦ Σταυροῦ τὴν ἁμαρτία, καὶ φύτευσες τὸν φόβον
σου μέσα στίς καρδιές μας πού σέ ὑμνοῦν.

Ἀφοῦ ἐξῶσαν ἀψογα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔφεραν στὸν
κόσμον τὴ σωτηρία ὅλων μας οἱ θεοσεβεῖς γονεῖς, αὐτῆς
πού γέννησε τὸν Κτίστον καὶ Θεὸν μας.

Ὁ Κύριος πού εἶναι πογὴ ζωῆς γιὰ ὅλα, ἔκανε νά
προέλθει ἡ Παρθένος ἀπὸ στεῖρα, στὴν ὁποία καταξίω-
σε νά εἰσέλθει, διαπορτὸν ἀφθορὸν μετὰ τὸν τοκετό.

Σήμερα τῆς Ἄννας τὸν καρπὸν, τὴ Μαρία, πού κράτη-
σε στὰ σπλάχνα της τό σταφύλι πού φέρνει τὴ ζωὴ, ἅς
τὴν ὑμνήσωμε ὡς Θεοτόκον, καὶ προστασία ὅλων καὶ
βοήθεια.

Κανόνας Δεύτερος.

«Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη τὸ κέρασ μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου».

Εὐλογημένη ἡ κοιλία σου σώφρων Ἄννα· καρπὸν γὰρ ἤνθησε παρθενίας, τὴν ἀσπόρως τὸν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκοῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Σὲ μακαρίζει Αἰειπαρθένη παῖσα κτίσις, ἐξ Ἄννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ῥίζης Ἰεσοαὶ ῥάβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Σὲ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἄννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντας εὐφραίνει σήμερον.

Ἀνατραφεῖσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, Παρθένη ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κυήσασα.

Δόξα...

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῆ οὐσία, ὑμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναῖδιον σέβομεν, ὡς ἕναν τὰ τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

Στερεώθηκε ἡ καρδιά μου μέ τῆ βοήθεια τοῦ Κυρίου, ὑψώθηκε ἡ δύναμή μου μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μου· Ἄνοιξε διάπλατα τὸ στόμα μου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου, εὐφράνθηκα μέ τῆ σωτηρία μου ἀπὸ σένα.

Εἶναι εὐλογημένη ἡ κοιλία σου συνετή Ἄννα, διότι ἄνθισε καρπὸ παρθενίας, αὐτὴν ποὺ γέννησε χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός, αὐτὸν ποὺ τρέφει τὴν κτίση καὶ εἶναι λυτρωτής, δηλαδή τὸν Ἰησοῦ.

Σὲ μακαρίζει, παντοτεινὴ Παρθένη, ὅλη ἡ κτίση, ἐσένα τῆ ράβδο τὴν ἀγνή, ποὺ γεννήθηκες σήμερα ἀπὸ τὴν Ἄννα, ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσοαὶ, ποὺ ἄνθισες τὸ ἄνθος τὸν Χριστό.

Ἀναδεικνύοντας ἐσένα, Ἀγνή Θεοτόκε, ὁ Υἱός σου, ἀνώτερη ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση, λαμπρύνει τὴ γέννησή σου ἀπὸ τὴν Ἄννα, καὶ ὅλους μᾶς εὐφραίνει σήμερα.

Ἀφοῦ ἀνατράφηκες μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, Παρθένη, ἀγνή Θεογεννήτρια, ἀναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὴν κτίση, γιατί γέννησες τὸν Κτίστη σαρκικά.

Δόξα ...

Σὲ προσκυνοῦμε, Πατέρα ἀναρχε ὡς πρὸς τὴν οὐσία, ὑμνοῦμε ἄχρονο (χωρὶς ἀρχή) τὸν Υἱό σου, καὶ σεβόμαστε ὡς ἀπαράλλακτο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὰ τρία πρόσωπα, ὡς ἕναν Θεό ὡς πρὸς τὴ φύση.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ γέννησες τὸ φωτοδότη καὶ ἀρχηγό τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἀγνή Θεοτόκε, ἀναδείχθηκες θησαυρὸς τῆς ζωῆς μας καὶ πύλη τοῦ ἀπροσπέλαστου (ἀπρόσιτου, ἀφθαστου) φωτός.

<p>Μικρά Συναπτή: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Ἡ Ὑπακοή. Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε, δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν. Κάθισμα. Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδὰμ κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωται· καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἀγνῇ· Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάση τῇ οἰκουμένῃ. Ὡιδὴ Δ'. Κανὼν Πρῶτος. «Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλόνηθωπε». Ἄνυμνοῦμέν σε Κύριε, τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σὲ κηύσασαν. Σὲ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστὸς ἀνέδειξε καὶ κράτος, τοῖς ὑμνοῦσι πίστει σοῦ τὸ μυστήριον. Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λιταῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σὲ μακαρίζομεν.</p>		<p>Μικρὴ Συναπτή: (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Ὑπακοή. Ὁ Προφήτης ὀνόμασε τὴν Ἁγία Παρθένο πύλην ἀδιάβατην, πού φυλάγεται γιὰ τὸν Θεὸ μας μόνον· Μέσα ἀπ' αὐτὴν πέρασε ὁ Κύριος, ἀπ' αὐτὴν προήλθε ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν τὴν ἄφησε σφραγισμένην λυτρούμενος τὴ ζωὴν μας ἀπὸ τῆ φθορᾶς. Κάθισμα. Ἡ Παρθένος Μαρία καὶ ἀληθινὴ Θεοτόκος ὡς νεφέλη φωτεινὴ σήμερον ἔλαμψε σ' ἐμᾶς, καὶ προέρχεται ἀπὸ τοὺς Δικαίους γιὰ τὴ δόξα μας. Ὁ Ἀδὰμ δὲν εἶναι πλέον καταδικασμένος· Ἡ Εὐὰ εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ δεσμά· Καί γι' αὐτὸ κράζομε δυνατὰ μὲ παρρησία (μὲ θάρρος) στὴ μόνῃ Ἀγνῇ· Χαρὰ μηνύει ἡ γέννησή σου σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένην. Ὡιδὴ Δ'. Κανὼνας Πρῶτος. Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φῆμὸ τῆς οἰκονομίας σου (τῆς φροντίδας σου γιὰ μᾶς) καὶ σὲ δόξασα, μόνε Φιλόνηθωπε. Σὲ ἀνυμνοῦμε, Κύριε, ἐσένα πού ἔδωσες σὲ ὅλους ὡς σωτήριον λιμάνι γιὰ τοὺς πιστούς, αὐτὴν πού σὲ γέννησε. Ἐσένα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς σὲ ἀνέδειξε καύχημα καὶ δύναμη γι' αὐτούς, πού ὑμνοῦν μὲ πίστιν τὸ μυστήριόν του. Ἀπειρόγαμε Δέσποινα (Κυρία χωρὶς πείρα γάμου), ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὰ σφάλματα μὲ τίς ἱκεσίες σου, μὲ εὐγνωμοσύνην σὲ μακαρίζομε.</p>
---	--	---

<p>Κανών Δεύτερος. «Ακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀρρήτῳ βουλή, Θεὸς ὢν ἀίδιος, ἐκ τῆς Παρθένου προῆλθες σαρκωθεὶς, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ δυνάμει σου».</p> <p>Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοὶ, τὸν ἄψευστον, τὸν τῷ Δαυῖδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς ὁσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.</p> <p>Διήνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρᾳ τὸν Ἰσαὰκ παρασχών· ὁ αὐτὸς καὶ σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἄννῃ δέδωκας Σωτῆρα, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπὸν, ἄσπιλον Μητέρα τὴν σὴν.</p> <p>Ἐπήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχών μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἀχραντον Μητέρα σου.</p> <p>Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Ἄννα, ἡ οἰκουμένη· τοῦ λυτρωτοῦ γὰρ αὐτῆς, τὴν Μητέρα ἤνθησας, τὴν ἐκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυῖδ, δυνάμεως ῥάβδον ἡμῖν, φέρουσιν τὸ ἄνθος Χριστόν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Δοξάζω σε ἀναρχε Τριάς, ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, χειρουβικῶς ἐκβοῶν, τῇ πηλίνῃ γλώσσει μου· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ὁ ὢν καὶ διαμένων εἰς αἰεὶ, εἰς Θεὸς ἀίδιος.</p>		<p>Κανόνας Δεύτερος. Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα· Διότι, μὲ ἀπόφαση πού δέν εἶναι δυνατό νά ἐκφρασθεῖ, ἐνῶ εἶσαι Θεός αἰώνιος, προῆλθες σαρκωμένος ἀπό τὴν Παρθένο. Δόξα στή δόξα σου, Χριστέ, δόξα στή δύναμή σου.</p> <p>Τὴν πάνσεμνη γέννηση τῆς Θεοτόκου δοξολογώντας μέ ψαλμούς καὶ ὕμνους οἱ πιστοὶ, ἄς προσκυνήσουμε μέ πίστη τὸν ἀξιόπιστο Θεό, πού ὀρκίσθηκε προκαταβολικά στό Δαυῖδ, ὅτι θά δώσει καρπό ἀπό τά σπλάχνα του.</p> <p>Ἄνοιξες, Κύριε, τὴ μήτρα τῆς Σάρρας προσφέροντας στά γηρατειά καρπό τὸν Ἰσαὰκ· Ὁ ἴδιος καὶ σήμερα, Σωτῆρα, ἔδωσες στήν Ἄννα ἀπό τὴ μήτρα τῆς γόνιμο καρπό τὴν ἀκηλίδωτη Μητέρα σου.</p> <p>Ἄκουσες τὴν προσευχή μου, Κύριε, ἄς ὁμολογεῖ ἡ Ἄννα, δίνοντάς μου σήμερα καρπό πού ὑποσχέθηκες, αὐτὴν πού προορίσθηκε ἀπό ὅλες τίς γενιές καὶ τίς γυναῖκες, νά εἶναι ἀγνή Μητέρα σου.</p> <p>Χαίρεται μαζί σου σήμερα, Ἄννα θεοφώτιστη, ἡ οἰκουμένη, γιατί βλάστησες ὡς ἄνθος τὴ Μητέρα τοῦ λυτρωτῆ τῆς, αὐτὴν πού βλάστησε ἀπό τὴ ρίζα τοῦ Δαυῖδ, γιὰ νά εἶναι βλαστάρι δυνάμεως γιὰ μᾶς, πού φέρνει τό ἄνθος, τό Χριστό.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Σέ δοξάζω, Τριάδα, πού δέν ἔχεις ἀρχή καὶ δέν διαιρεῖσαι ὡς πρὸς τὴν οὐσία, καὶ φωνάζω ὅπως τά Χερουβίμ μέ τὴ γῆινη γλώσσα μου· Εἶσαι Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἐσύ πού ὑπάρχεις καὶ μένεις παντοτεινά ἕνας Θεός αἰώνιος.</p>
--	--	---

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον</p> <p>Πεπλήρωνται Ἄχραντε, τῶν θεηγόρων αἱ προφητεῖαι, ἐν τῇ γεννήσει τῇ σῆ, τῶν πιστῶς καλούντων σε, σκηνην καὶ πύλην καὶ ὄρος νοητόν, βάτον καὶ ῥάβδον Ἀαρών, φυεῖσαν ἐκ ῥίζης Δαυῖδ.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Κανὼν Πρῶτος.</p> <p>«Ὁ σκιογράφον ἀχλύν, αἰνιγμάτων σκεδάσας, καὶ τῶν πιστῶν ἐκβάσει τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς θεόπαιδος, καταυγάσας τὰς καρδίας, καὶ ἡμᾶς τῷ φωτί σου Χριστέ καθοδήγησον».</p> <p>Ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τῶν πάντων αἰτίαν· τοῦ καθ' ἡμᾶς γενέσθαι τὸν αἴτιον· ἧς τὸν τύπον ἔχειον, ἀξιούμενοι Προφηταί, ἐναργῆ σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.</p> <p>Τῆς ἀνίκμου ὁ βλαστὸς ῥάβδου τοῦ ἱερέως, τῷ Ἰσραὴλ ἐδήλωσε πρόκρισιν· καὶ νῦν τὴν λαμπρότητα, τῶν φυσάντων παραδόξως, δαδουχεῖ τὸ ἐκ στεῖρας πανένδοξον κῆμα.</p> <p>Κανὼν Δεύτερος.</p> <p>«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν· κτῆσαι ἡμᾶς· Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν».</p> <p>Ἄχραντός σου ἡ γέννησις, Παρθένε ἄχραντε· ἄφραστος καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὠδὶς· ἄρρητος ὁ</p>		<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκπληρώθηκαν, Ἀγνή, οἱ προφητεῖες τῶν θεοπνεύστων Προφητῶν κατὰ τὴ γέννησίν σου, οἱ ὅποιες μέ πιστη σέ ὀνόμαζαν σκηνη καὶ πύλη καὶ ὄρος πνευματικὸ καὶ ῥάβδο τοῦ Ἀαρών, ἡ ὁποία φύτρωσε ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Δαυῖδ.</p> <p>ᾠδὴ Ε'. Κανὼνας Πρῶτος.</p> <p>Ἐσὺ πού διέλυσες τὴ σκιδῶ καταχινὰ τῶν αἰνιγμάτων (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκῃς), καὶ φώτισες τίς καρδιᾶς τῶν πιστῶν μέ τὴν ἔκβαση τῆς ἀλήθειας διὰ μέσου τῆς Κόρης τοῦ Θεοῦ, καθοδήγησε κι ἐμᾶς, Χριστέ, μέ τό φῶς σου.</p> <p>Ἄς ἀνυμνήσωμε, λαοί, αὐτὴν πού εἶναι ἡ αἰτία, γιὰ νά γίνει ὅπως ἐμεῖς ὁ αἴτιος (ὁ Δομιουργός) τῶν πάντων· Γιὰ τῆς ὁποῖας τὴν προεικόνισο οἱ Προφῆτες, ὅταν ἀξιῶνόνταν νά τῆ δοῦν, χαίρονταν παίρνοντας ὀλοφάνερα ὡς καρπὸ ἀπ' αὐτὴν τὴ σωτηρία.</p> <p>Ὁ βλαστὸς (ἡ βλάστηση) τῆς ξοῤᾳς ῥάβδου τοῦ ἱερέως (τοῦ Ἀαρών) ἔδειξε τότε στοὺς Ἰσραῆλιτες τὴν προτίμησιν τοῦ Θεοῦ (γιὰ τό ποιὸς θά γινόταν Ἀρχιερέας)· Καὶ τώρα κατὰ τρόπο παράδοξο ἡ ἔνδοξο Κόρη, πού γεννήθηκε ἀπὸ στεῖρα, φωτίζει τὴ λαμπρότητα αὐτῶν πού τὴν γέννησαν.</p> <p>Κανὼνας Δεύτερος.</p> <p>Κύριε Θεέ μας, δὸς μας εἰρήνη· Κύριε Θεέ μας, κρατήσε μας ὡς κτῆμα σου· Κύριε, ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλον δέ γνωρίζουμε, τό ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα.</p> <p>Εἶναι ἀγνή ἡ γέννησή σου, Παρθένε Ἀγνή· Εἶναι ἀνεξήγητο καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη σου καὶ οἱ πόνοι τοῦ</p>
---	--	---

τόκος σου, νύμφη ανύμφευτε· Θεός γὰρ ἦν, ὅλον φορέσας ἐμέ.

Σήμερον εὐφραινέσθωσαν, Ἀγγέλων τάγματα· ἄσμασι χορευέτωσαν οἱ ἐξ Ἀδάμ· ἐτέχθη γὰρ ῥάβδος, τὸ ἄνθος βλαστάνουσα, Χριστὸν τὸν μόνον λυτρωτὴν τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερον Εὐα λέλυται τῆς καταδίκης, λέλυται καὶ ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀρχῆς, ἐπὶ τῇ γεννήσει τῆ σῆ βοῶν ἄχραντε· Ἐν σοὶ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοὶ τῷ δοξάσαντι, τὴν στείραν σήμερον· ἔτεκε γὰρ τὴν ῥάβδον τὴν ἀειθαλῆ, ἐξ ἐπαγγελίας, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε Χριστός, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἄναρχον προσκυνουμέν σε Τριάς ἀμέριστε, ἄκτιστον συναΐδιον καὶ συμφυῆ, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερφυῶς κηρυττομένην ἀεὶ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου Ἁγία Τράπεζα, ἔμεινεν ἡ ἀγνεία σου ὡσπερ τὸ πρίν, ἀσινῆς Παρθένε· Χριστὸς γὰρ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ παστοῦ νυμφίος ὤφθη ἐκ σοῦ.

Ωιδὴ ΣΤ'. Κανὼν Πρῶτος.

Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σὺ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰαίδου δέομαι, ἵνα ὡς λυτρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι

τοκετοῦ καὶ ὁ τοκετός (τό τέκνο) σου, Νύμφη πού δέ νυμφεύθηκες· Διότι ἦταν ὁ Θεός πού φόρεσε ἐμένα ὀλόκληρο.

Σήμερα ἄς χαίρονται τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· Ἄς χορεύουν μέ ἄσματα οἱ καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ἀδάμ· Διότι γεννήθηκε ῥάβδος (κλωνάρι) πού βλαστάνει τὸ ἄνθος τὸ Χριστό, τὸ μόνο λυτρωτῆ τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερα ἡ Εὐα λύθηκε ἀπὸ τὴν καταδίκη, λύθηκε καὶ ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρα μέ τὴ γέννησή σου, καὶ κραυγάζει, Ἁγνή· Μ' ἐσένα λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορά.

Δόξα σ' ἐσένα πού δόξασες τὴ στείρα σήμερα· Διότι γέννησε τὸ βλαστό, τὸν πάντοτε θαλερό, ἔπειτα ἀπὸ ὑπόσχεση, ἀπὸ τὸν ὁποῖον βλάστησε ὁ Χριστός, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς μας.

Δόξα ...

Σέ προσκυνοῦμε, ἀδιαίρετη Ἁγία Τριάδα, πού κηρύττεσαι πάντοτε κατὰ τρόπο ὑπερφυσικό, ὅτι δέν ἔχεις ἀρχή, ὅτι εἶσαι ἄκτιστη, αἰώνια καὶ ἐνωμένη κατὰ φύση σέ μιᾷ οὐσίᾳ, ἀλλὰ σέ τρία Πρόσωπα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐγινε ἡ κοιλία σου Ἁγία Τράπεζα, Παρθένε· Ἐμεινε ἡ ἀγνότητά σου ἀβαλαβῆς, ὅπως πρίν· Διότι ὁ Χριστός ὁ Ἥλιος ἐφανίσθηκε ἀπὸ σένα ὡς Νυμφίος ἀπὸ νυφικό θάλαμο.

Ωιδὴ ΣΤ'. Κανὼνας Πρῶτος.

Πρὸς τὸν Κύριον φώναξε ὁ Ἰωνᾶς ἀπὸ τὸ κῆτος· Ἐσύ βγάλε με ἀπὸ τὸ βυθὸ τοῦ ἄδου, σέ παρακαλῶ, ὥστε μέ φωνὴ δόξολογίας καὶ μέ πνεῦμα ἀληθείας, νά προσφέ-

θύσω σοι».

Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στειρώσεως ἐβόησαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, καὶ ταύτην γενεαῖς γενεῶν ἐκήνησαν, εἰς κοινήν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Ἐδέξαντο οὐράνιον δῶρον ἀξιόθεον, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν τῶν Χερουβίμ ὑπερφέρον ὄχημα, τὴν τοῦ Λόγου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν.

Κανὼν Δεύτερος.

«Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ κήτους, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε».

Ἦμνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη Θεόνυμφε καὶ Παρθένε· σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἁγίων ψυχαί.

Ἁγίαν τῶν Ἁγίων ὑπάρχουσαν, οἱ σώφρονες πατέρες σου Ἄχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μητέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῷ.

Αἱ στεῖραι καὶ μητέρες χορεύσατε· θαρσεῖτε καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι· ἡ ἄτεκνος γὰρ στεῖρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει, ἥτις λύσει τῶν ὠδίνων τὴν Εὐάν, καὶ τῆς ἀρᾶς τὸν Ἀδάμ.

Ἀκούω τοῦ Δαυῖδ μελωδοῦντός σοι· Ἀχθήσονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀχθήσονται εἰς ναὸν Βασιλέως· καὶ σὺν αὐτῷ σε κἀγώ, θυγατέρα

ρω θυσιές σ' ἐσένα.

Πρὸς τὸν Κύριο κατὰ τὴ θλίψη τῆς στειρότητας φώναξαν δυνατὰ οἱ θεοφώτιστοι γονεῖς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ γέννησαν αὐτὴν γιὰ ὅλες τίς γενιές, γιὰ νὰ εἶναι κοινὴ σωτηρία καὶ καύχημα.

Δέχθηκαν οὐράνιο δῶρο ἀντάξιο τοῦ Θεοῦ οἱ θεόπνευστοι γονεῖς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄχημα τὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ Χερουβίμ, τὴ Μητέρα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ.

Κανόνας Δεύτερος.

Ὡς θαλασσινὰ νερά, Φιλάνθρωπε, μέ καταποντίζουν τὰ κύματα τῆς ζωῆς· Ἀλλὰ ὅπως τὸν Ἰωνᾶ ἀπὸ τοῦ κήτους βγάλε ἀπὸ τὴ φθορὰ τῆ ζωῆ μου, εὐσπλαχνε Κύριε.

Ἦμνοῦμε τὴν ἁγία σου γέννηση, τιμοῦμε καὶ τὴν ἄσπορη (χωρὶς ἄνδρα) σύλληψή σου, Νύμφη τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένε· Καὶ σκιρτοῦν μαζί μας τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων οἱ ψυχές.

Ἐπειδὴ εἶσαι ἀγιώτερη ἀπὸ τὰ Ἅγια, Ἄγνη, οἱ συννετοὶ γονεῖς σου σέ ἀφιέρωσαν στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἀνατραφεῖς μέ σεμνότητητα, καὶ νὰ ἐτοιμασθεῖς νὰ γίνεις Μητέρα γι' αὐτόν.

Οἱ στεῖρες καὶ οἱ μητέρες χορέψτε· Ἐχετε θάρρος καὶ σκιρτήστε οἱ ἄτεκνοι, διότι ἡ ἄτεκνη στεῖρα βλαστάνει τὴ Θεοτόκο, ἡ ὁποία θὰ ἐλευθερώσει τὴν Εὐά ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ καὶ τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὴν κατάρα.

Ἀκούω τὸ Δαυῖδ νὰ σοῦ ψάλλει μελωδικά· Θὰ ὀδηγηθοῦν κόρες πίσω σου, θὰ ὀδηγηθοῦν στό ναὸ τοῦ Βασιλέως· Καὶ μαζί του κι ἐγώ σέ ὑμνῶ ὡς θυγατέρα.

τοῦ Βασιλέως ὑμνῶ.

Δόξα...

Ἐν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ἄχραντε· Πατὴρ γὰρ ἠυδόκησε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπεσκίασε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τὸ πῦρ γὰρ ἐν γαστρὶ σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐν ἀνθρώπου μορφῇ καθωράθη, Θεογεννήτορ ἁγνή.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἠλευθερώθησαν, Ἄχραντε, ἐν τῇ ἁγία γεννήσει σου· αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἡ στείρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμός, τῆς στειρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὄρα Κυρίου ἐλήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον τῷ κόσμῳ· ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὄρει ἐτέλει, ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδος φέρει· ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς, ἡ στείρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς

Δόξα ...

Μ' ἐσένα, Ἄγνή, ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος· Διότι ὁ Πατέρας δέχθηκε μὲ ἀγάπη, καὶ ὁ Λόγος (ὁ Υἱός) κατοίκησε ἀνάμεσά μας, καὶ τὸ θεϊκὸ Πνεῦμα σέ ἐπεσκίασε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐγίνες χρυσὸ θυμιατήριον· Διότι κατεσκήνωσε μέσα στὴν κοιλία σου ἡ φωτιά ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, δηλαδή ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐμφανίσθηκε μὲ ἀνθρώπινη μορφή, Θεογεννήτρια.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἀπὸ τὸ ὄνειδος (τὴ ντροπὴ) τῆς ἀτεκνίας, καὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀπὸ τῆ φθορᾶ τοῦ θανάτου ἐλευθερώθηκαν, Ἀμόλυνη, μὲ τὴν ἁγία γέννησή σου· Αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου λυτρωμένος ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν πταισμάτων, καθὼς σοῦ κραυγάζει· Ἡ στείρα γεννᾷ τὴ Θεοτόκο πού γεννᾷ καὶ τρέφει τὴ ζωὴ μας.

Οἶκος.

Ἡ προσευχὴ μαζί καὶ ὁ στεναγμός καὶ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας γιὰ τὴ στειρότητα ἔγινε εὐπρόσδεκτος, καὶ ἔφθασε στὰ αὐτιά τοῦ Κυρίου, καὶ βλάστησε στὸν κόσμο καρπὸ πού φέρνει ζωὴ· Διότι ἐκεῖνος ἀφ' ἑνὸς ἔκανε προσευχὴ στό ὄρος, ἐκείνη ἀφ' ἑτέρου ὑπομένει τὸ ὄνειδος τῆς ἀτεκνίας σέ κῆπο· Ἀλλὰ μὲ χαρὰ ἡ στείρα γενᾷ τὴ Θεοτόκο καὶ τροφὸ τῆς ζωῆς μας.

ἡμῶν.

Σ υναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι: Πάσας ἀληθῶς, Ἄννα, νικᾶς μητέρας,
Μήτηρ ἕως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.

Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὀγδόη Ἄννα.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 56-58).

Ωιδὴ Ζ'. Κανὼν Πρῶτος.

«Βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος, καὶ δροσοβόλος
κάμινος Χαλδαϊκῆ, σαφῶς προγράφει σε
Θεόνυμφε· τὸ γὰρ θεῖον ἄυλον ἐν ὑλικῇ γαστρὶ,
πῦρ ἀφλέκτως ἐδέξω· διὸ τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι
κράζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν».

Σοῦ ταῖς ἀύλοις ἐμφάσεσιν, ὁ νομοθέτης
εἶργετο κατανοεῖν, τὸ μέγα Πάνσεμνε μυστήριον,
μὴ φρονεῖν χαμαίζηλα, συμβολικῶς παιδευόμενος
ποτέ· διὸ ἐκπλαγεὶς τὸ θαῦμα ἔλεγεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅρος καὶ πύλην οὐράνιον, καὶ νοητὴν σε

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν ὀγδόη ἡμέρα αὐτοῦ τοῦ μήνα εἶναι ἡ γέν-
νηση τῆς Ὑπεραγίας Κυρίας μας, τῆς Θεοτόκου καὶ
παντοτεινῆς Παρθένου Μαρίας.

Στίχοι: Ἀληθινά, Ἄννα, νικᾶς (ὑπερβαίνεις) ὅλες τίς
μητέρες, ἕως ὅτου γίνεαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἢ δική σου
θυγατέρα.

Ἐφερε στό φῶς ἡ Ἄννα τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ
τὴν ὀγδόη ἡμέρα.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων σου, Θεέ, ἐλέησέ μας.
Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 56-58).

Ῥοδὴ Ζ'. Κανὼνας Πρῶτος.

Ἡ φλεγόμενῃ βάτος στό ὄρος Σινᾶ, πού δέν
ἀπτεφρωνόταν, καὶ τό δροσοβόλῃ καμίνι τῶν Βαβυ-
λωνίων σέ προεικονίζουσαν μέ καθαρότητα, Θεοτόκε· Διό-
τι δέχθηκες στά ὑλικά σπλάχνα σου τὴν ἄυλῃ θεϊκῇ
φωτιά· Γι' αὐτό κραυγάζουμε σ' αὐτόν πού γεννήθηκε
ἀπό σένα· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Κάποτε ὁ νομοθέτης Μωυσῆς μέ τίς ἄυλες (πνευμα-
τικές) ἀπεικονίσαις σου ἀδυνατοῦσε νά κατανοῆσαι,
Πάνσεμνε, τό μέγα μυστήριον ἐκπαιδευόμενος μέ
σύμβολα, νά μὴ σκέπτεται χαμολά (γήινα). Γι' αὐτό κα-
τάπλοκτος ἀπό τό θαῦμα ἔλεγε· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ
Θεός τῶν πατέρων μας.

Ὅρος καὶ πύλῃ οὐράνια, καὶ πνευματικῇ σκάλα

κλίμακα θεοπρεπῶς· χορὸς ὁ θεῖος προηγόρευσε·
ἐκ σοῦ γὰρ λίθος τέτμηται, οὐχ ὑποστάς
ἐγχειρίδιον ἀνδρός· καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθε Κύρι-
ος, τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν Δεύτερος.

«Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογιζομένη,
ἐδροσιζέτο Πνεύματος, Θεοῦ ἐπιστασία· οἱ Παιδες
ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων».

Ἐορτάζομεν Ἄχραντε, καὶ πιστῶς
προσκυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ
ἐπαγγελίας, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου
ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Νῦν ἡ Ἄννα εὐφραίνεται, καὶ βοᾷ καυχωμένη·
Στεῖρα οὕσα γεγέννηκα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, δι'
ἧς τὸ κατάκριμα, τῆς Εὐας λέλυται, καὶ ἡ ἐν
λύπαις ὠδὶς.

Ὁ Ἀδὰμ ἠλευθέρωται, καὶ ἡ Εὐα χορεύει, καὶ
βοῶσιν ἐν πνεύματι, πρὸς σέ τὴν Θεοτόκον· Ἐν σοὶ
ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος
Χριστοῦ.

Στεῖραι ἄγονοι σπεύσατε, ψυχαὶ ἠτεκνωμένοι,
ὅτι Ἄννα πολύτεκνος, καὶ νῦν εὐφραινομένη·
μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ
συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ
Πνεῦμα, ἐν μονάδι Θεότητος, Τριάδα Παναγίαν,

σέ ἀνεκήρυξαν προκαταβολικά, ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό
ὁ ἱερός ὄμιλος (τῶν Προφητῶν)· Διότι ἀπὸ σένα κόπηκε
λίθος χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθεῖ σκαπάνη ἀνθρώπου·
Καὶ εἴσοδο (σέ ὀνόμασαν) διὰ τῆς ὁποίας διήλθε ὁ Κύρι-
ος τῶν θαυμασίων, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Κανόνας Δεύτερος.

Τὸ καμίνι τῶν Βαβυλωνίων πού ἦταν πυρωμένο ἀπὸ
φωτιά, δροσιζόταν μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Πνεύματος τοῦ
Θεοῦ· Οἱ τρεῖς νέοι ἔψαλλαν· Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ
Θὸς τῶν πατέρων μας.

Γιορτάζουμε, Ἄγνη, καὶ μὲ πίστη τιμοῦμε τὴν ἀγία
σου γέννηση πού ἔγινε μετὰ ἀπὸ ὑπόσχεση· Διὰ τῆς
ὁποίας λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρα μὲ τὴν
ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα ἡ Ἄννα χαίρεται καὶ κραυγάζει μὲ καύχηση·
Ἐνῷ ἡμουν στεῖρα, γέννησα τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μὲ
τὴν ὁποία καταλύεται ἡ καταδίκη τῆς Εὐας καὶ οἱ πόνοι
τοῦ τοκετοῦ, πού συνοδεύονται ἀπὸ λύπη.

Ὁ Ἀδὰμ εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἡ Εὐα χορεύει, καὶ φω-
νάζουν πνευματικά πρὸς ἐσένα τὴ Θεοτόκο· Μ' ἐσένα
λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρα, μόλις
ἐμφανίσθηκε ὁ Χριστός.

Στεῖρες ἄγονες, ψυχές ἄτεκνες, ἐλάτε γρήγορα, διότι
ἡ Ἄννα εἶναι τώρα πολύτεκνη καὶ χαρούμενη· Μητέρες
χορέψτε καὶ ἀγάλλεσθε μαζί μὲ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δόξα ...

Ἄς δοξάσουμε τὸν Πατέρα, τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο
Πνεῦμα σέ μιά Μονάδα θεϊκή, τὴν Παναγία Τριάδα,

ἀχώριστον ἄκτιστον, καὶ συναΐδιον καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὺ Θεὸν μόνη ἔτεκες, Παρθέने, μετὰ τόκον· σὺ τὴν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μαρία· σὺ τὴν Εὐὰν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀρᾶς, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Ἦδὴ Η'. Κανὼν Πρῶτος.

«Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε· ὁ γὰρ τύπος τούτους πυρὸς ἐξείλετο, ἀφλέκτως ἐμβατεύοντας· ἦν ὑμνοῦμεν ἐμφανισθεῖσαν, διὰ σοῦ τοῖς πέρασι σήμερον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προορισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νῦν ἀπάρχεται, τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐμφανιζόμενον· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τῆς στειρώσεως μεταβολή, τὴν κοσμικὴν τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στείρωσιν, καὶ τρανῶς τὸ θαῦμα Χριστὸν ὑπέδειξε, βροτοῖς ἐπιδημήσαντα· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Δεύτερος.

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ

ἀχώριστη, ἄκτιστη καὶ αἰώνια καὶ ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσὺ μόνη γέννησες τὸν Θεό, Παρθένης μετὰ τὴ γέννηση· Ἐσὺ Μαρία, ἀνακαίνισες τὴ φύση μὲ τὴ γέννησή σου· Ἐσὺ ἐλευθέρωσες τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὴν ἀρχέγονη (ἀρχαία) κατάρα, Ἄγνή Θεογεννήτρια.

Ἦδὴ Η'. Κανὼνας Πρῶτος.

Μέ τό καμίνι τῶν τριῶν νέων προεικόνισες κάποτε τὴ Μητέρα σου, Κύριε· Διότι ἡ προεικόνισθ αὐτὴ τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τὴ φωτιά, καθὼς περιπατοῦσαν μέσα σ' αὐτήν, χωρὶς νὰ καίθονται· Αὐτήν (τὴ Μητέρα σου) πού ἐμφανίσθηκε διὰ σοῦ στά πέρατα, ὑμνοῦμε σήμερα, καὶ τὴν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτὴ πού προορίσθηκε νὰ εἶναι κατωικία τῆς συμφιλιώσεώς μας μὲ τὸν Θεό, ἀρχίζει τώρα νὰ ὑπάρχει, γιὰ νὰ γεννήσει γιὰ μᾶς τὸν Υἱό καὶ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, πού μφανίζεται μὲ σαρκικὴ παχύτητα· Αὐτόν ὑμνοῦμε ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ μέσου αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία λάβαμε τὴν ὑπαρξῆ, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ μεταβολή (κατάργῃ) τῆς στειρώσεως διέλυσε τὴ στειρότητα τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν, καὶ μὲ τρόπο μεγαλειώδῃ ἔδειξε τὸ θαῦμα, δὲλαδὴ τὸ Χριστό, πού ἦλθε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· Αὐτόν ὑμνοῦμε ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ μέσου αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία λάβαμε τὴν ὑπαρξῆ, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Κανὼνας Δεύτερος.

Ἐσὺ πού στεγάζεις μὲ νερά τὰ ὕψῳ σου, ἐσὺ πού

τιθεις θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὁ ποιήσας παράδοξα, τῇ στειρωθείσῃ γαστρὶ, ὁ ἀνοιξας Ἄννης ἄγονον μήτραν, καὶ καρπὸν αὐτῇ δοὺς, σὺ Θεὸς ἅγιος, σὺ Υἱὸς τῆς Παρθένου, σὺ ἐκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τῆς ἀειθαλοῦς Παρθένου καὶ Θεοτόκου.

Ὁ σφραγίζων τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐξανοίγων αὐτήν, ὁ ἀνάγων ὕδωρ ἐν ταῖς νεφέλαις, καὶ διδοὺς ὑετόν, σὺ ὁ δοὺς Κύριε, ρίζης ἐκ τῆς ἀκάρπου ἐξανθήσαι,, Ἄννης τῆς ἁγίας, ἄχραντον καρπὸν, τὴν ράβδον τὴν Θεοτόκον.

Σὺ ὁ λύσας τὰ ἄλυτα, τῆς ἀπαιδίας δεσμά· σὺ ὁ δοὺς τῇ στεῖρα γόνιμον τόκον, καὶ καρπὸν εὐκλεῆ, ἧς Υἱὸς γέγονας καὶ βλαστὸς ἀνεφύης· ἦν Μητέρα ἔσχες κατὰ σάρκα, ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς, Οἰκτίρμον, ἐπιδημία.

Γεωργε τῶν φρενῶν ἡμῶν, καὶ φυτουργε τῶν ψυχῶν, σὺ ὁ ἄκαρπον γῆν, εὐκαρπον δείξας· σὺ τὴν πάλαι ξηράν, γόνιμον εὐσταχυν, ἄρουραν καρποφόρον ἀπειργάσω, Ἄνναν τὴν ἁγίαν, ἄχραντον καρπὸν ἀνθῆσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα...

Ὡ Τριάς ὑπερούσιε, μονὰς συνάναρχε, σὲ ὑμνεῖ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, οὐρανὸς καὶ ἡ

ἔβαλες στὴ θάλασσα ὡς ὄριο τὴν ἄμμο, καὶ συγεῖς τὸ σύμπαν, ἐσένα ὑμνεῖ ὁ ἥλιος, ἐσένα δοξάζει ἡ σελήνη, σ' ἐσένα προσφέρει ὕμνο ὅλη ἡ κτίση, τὸ Δημιουργό καὶ Κτίστη στοὺς αἰῶνες.

Ἐσὺ πού ἔκανες παράδοξα ἔργα στὴ στεῖρα κοιλιὰ, Ἐσὺ πού ἀνοιξες τὴν ἄγονη μήτρα τῆς Ἄννας, καὶ τῆς ἔδωσες καρπὸ, Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς ἅγιος, Ἐσὺ εἶσαι Υἱὸς τῆς Παρθένου, Ἐσὺ προσέλαβες σάρκα ἀπ' αὐτήν, πού παραμένει πάντοτε Παρθένος καὶ Θεοτόκος.

Ἐσὺ εἶσαι πού κλείνεις τὴν ἄβυσσο καὶ τὴν ξανανοίγεις, πού ἀνεβάζεις τὸ νερό στὰ σύννεφα καὶ δίνεις βροχή· Ἐσὺ εἶσαι, Κύριε, πού ἔδωσες τὴ δυνατότητα, ἀπὸ τὴν ἄκαρπη Ἁγία Ἄννα νὰ βλαστήσει ἄγνός καρπός, ἡ (βασιλική) ράβδος, δηλαδή ἡ Θεοτόκος.

Ἐσὺ εἶσαι πού ἔλυσες τὰ ἄλυτα δεσμά τῆς ἀτεκνίας· Ἐσὺ εἶσαι πού ἔδωσες στὴ στεῖρα γόνιμη γέννηση καὶ καρπὸ ἔνδοξο (τὴν Παναγία), τῆς ὁποίας ἔγινες Υἱός, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμφανίσθηκες βλαστὸς· Τὴν ὁποία ἔκανες Μητέρα κατὰ σάρκα κατὰ τὴν κάθοδό σου πρὸς ἡμᾶς, Εὐσπλαχνε.

Γεωργε τῶν διανοιῶν μας καὶ φυτευτά τῶν ψυχῶν, Ἐσὺ εἶσαι πού ἀνέδειξες πλοῦσια σέ καρπούς τὴν ἄκαρπη γῆ· Ἐσὺ τὸ χωράφι πού ἦταν ξηρὸ παλαιά τὸ ἔκανες γόνιμο, πλούσιο σέ στάχυα, καρποφόρο, δηλαδή τὴν Ἁγία Ἄννα (τὴν ἔκανες), νὰ ἀνθήσει (νὰ παραγάγει) ἄγνὸ καρπὸ, τὴ Θεοτόκο.

Δόξα ...

Ὡ Ἁγία Τριάδα πού εἶσαι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑλικὴ οὐσία, Μονάδα αἰώνια, ἐσένα ὑμνοῦν καὶ τρέμουν τὰ

γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι εὐλογοῦσι, πῦρ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, σοὶ Τριὰς ἁγία, φόβῳ τὰ ἐν τῇ κτίσει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡ καινότατον ἄκουσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικός, καὶ ἀσπόρου τόκου, ἄνανδρος Μήτηρ, καὶ Θεὸς τὸ τεχθέν, ὦ φρικτὸν θέαμα! ὦ συλλήψεως ξένης τῆς παρθένου! ὦ ἀφράστου τόκου! ὄντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ῥδὴ.

Ωιδὴ Θ'. Κανὼν Πρῶτος.

«Ἦ τὸν πρὸ ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὁ τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς, ἐξ ἀκροτόμου βλύσας νάματα, τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χαρίζεται, ἐκ λαγόνων στειρωτικῶν, καρπὸν εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν, σὲ Θεομήτορ ἄχραντε, ἣν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν,

πλήθη τῶν ἀγγέλων, ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ· Οἱ ἄβυσσοι (τὰ ἀπύθμενα χάη) σὲ φρίττουν, οἱ ἄνθρωποι σὲ δοξολογοῦν, ἡ φωτιά σὲ ὑπηρετεῖ· Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν στὴν κτίση, ὑπακούουν μὲ φόβο σ' ἐσένα, Ἁγία Τριάδα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡ ἄκουσμα πολὺ καινούριο! Ὁ Θεὸς γίνεται Υἱὸς γυναικός, καὶ ἡ ἀνύπανδρη γίνεται Μητέρα ἀσπόρου γεννήματος (τέκνου χωρὶς πατέρα), καὶ εἶναι Θεὸς τὸ παιδί πού γεννήθηκε· Ὡ φρικτὸ θέαμα! Ὡ παράξενη σύλληψη (ἐγκυμοσύνη) τῆς Παρθένου! Ὡ ἀνέκφραστη γέννηση! Πράγματι ὅλα εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ τὴ δύνατά της νὰ τὰ δεῖ κανεὶς.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ῥδὴ.

Ῥδὴ Θ'. Κανὼνας Πρῶτος.

Ἐσὺ πού ἀπὸ σπλάχνα παρθενικά καὶ μὲ τρόπο ἀνέκφραστο ἔδωσες σῶμα στὸν Θεό, τὸν φωστήρα πού ἀνέτειλε πρὶν ἀπὸ τὸν ἥλιο, ὅταν ἦλθε κοντά μας, εὐλογημένη πάναγνη Θεοτόκε, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Αὐτὸς πού ἔκανε νὰ ἀναβλύσουν νάματα (ρεύματα νεροῦ) ἀπὸ ἀπότομη πέτρα γιὰ τὰ ἀνυπάκουα πλήθη τῶν Ἑβραίων, χαρίζει στὰ ὑπάκουα ἔθνη καρπὸ ἀπὸ στείρα σπλάχνα γιὰ τὴ δική μας χαρὰ, ἐσένα, ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ἀντάξια μεγαλύνουμε.

Ἐσένα, ἡ ὁποία κατήργησες τὴν αὐστηρὴ ἀρχαία (καταδικαστικὴ) ἀπόφαση (τοῦ Θεοῦ), ἐσένα πού ἔγινες αἰτία ἐπανορθώσεως τῆς Προμήτορος (τῆς Εὐας), καὶ συμφιλίωσεως τοῦ γένους μας μὲ τὸν Θεό, ἐσένα τὴ

σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Κανών Δεύτερος.

«Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία, καί ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιΐα· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφοτέρω ἀφικονομήθη. Διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν».

Ἐπάξιον Θεομητορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τόκον ἐκληρώσω δι' ἐπαγγελίας· τῇ ποτὲ γὰρ ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθη· διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τοῦ βοῶντος ἢ προφητεία, φησὶ γάρ· Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοί, Ἄχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τὰ σπάργανα προσκυνουμέν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τὸν δόντα καρπὸν τῇ πρώην στεῖρα, καὶ ἀνοίξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ παραδόξου· ποιεῖ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, Θεὸς ὢν παντεξούσιος.

Ἐβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας, παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας κάλλος· διὸ σε πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

γέφυρα πρὸς τὸν Κτίστη, ἐσένα, Θεοτόκε, μεγαλύνουμε.

Κανόνας Δεύτερος.

Εἶναι ξένη γιὰ τίς μητέρες ἢ παρθενία καὶ παράξενο γιὰ τίς παρθένες ἢ τεκνογονία· Στό πρόσωπό σου ὅμως, Θεοτόκε, οἰκονομήθηκαν, (κατευοδώθηκαν) καὶ τὰ δύο. Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς ἀκατάπαυστα σέ μακαρίζουμε.

Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἔλαβες ὡς ἀντάξιο τῆς ἀγνότητάς σου κληρο τὴ γέννησή σου ἔπειτα ἀπὸ ὑπόσχεση· Διότι δόθηκες ὡς θεόβλαστος καρπὸς στήν ἀκαρπη (στή στεῖρα Ἄννα)· Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς ἀκατάπαυστα σέ μακαρίζουμε.

Ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία (τοῦ Προφήτου) πού φώναζε· Θά ἀναστηλώσω, λέγει, τὴν πεσμένη σκηνὴ τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἡ ὁποία προτυπώθηκε, Ἄγνη, γιὰ σένα, διὰ τῆς ὁποίας ὅλη ἡ γήινη ἀνθρωπότητα ἀναπλάσθηκε, γιὰ νὰ γίνῃ σῶμα γιὰ τὸν Θεό .

Τὰ σπάργανά σου προσκυνούμε, Θεοτόκε, δοξάζουμε αὐτὸν πού ἔδωσε καρπὸ στήν πρώτην στεῖρα, καὶ ἀνοίξε τὴν ἄγονη μήτρα παραδόξως· Διότι κάνει τὰ πάντα ὅσα θέλει, ἐπειδὴ εἶναι Θεὸς μὲ κάθε ἐξουσία.

Ἄννα θεόφρον (μέ θεϊκό φρόνημα), μητέρα τῆς Νύμφης, βλάστησες ἀπὸ τὴ μήτρα σου ἀνέλπιστα καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὑπόσχεση τὸ παρθενόφυτο ἄνθος (τὴν Παρθένο Μαρία), τὸ κάλλος τῆς ἀγνότητος πού βλάστησε ἀπὸ τὸν Θεό· Γι' αὐτὸ ὅλοι σέ μακαρίζουμε ὡς ρίζα τῆς ζωῆς μας.

Δόξα ...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἀναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱὸν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παγκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἤδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕναν τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μικρὰ συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἣ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐὰ μεγαλύνθητι, Προφήται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίους, κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Αἶνοι: Στίχοι:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς,

εἶναι ξένο γιὰ τοὺς ἀνόμους, νὰ δοξάζουν τὴν ἀναρχὴ Ἁγία Τριάδα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστη παντοδυναμία, μὲ τὴν ὁποία ὅλος ὁ κόσμος ἐδραιώθηκε (θεμελιώθηκε) μὲ τὸ νεῦμα τῆς δυνάμεώς της.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐχώρησες στὴν κοιλιὰ σου, Παρθένε Μητέρα, τὸν ἕναν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, τὸ Χριστὸ τὸ Βασιλέα, τὸν ὁποῖο ὑμνεῖ ὅλη ἡ κτίσις καὶ τρέμουν οἱ ἄνω θρόνοι (τὰ ἀγγελικὰ τάγματα)· αὐτὸν ἰκέτευε, πανσεβάσθη, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Μικρὴ συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σήμερα, κατὰ τὴ γέννησή σου, Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ Μαρία, καὶ Νύμφη χωρὶς πείρα γάμου· μὲ τὴν ὁποία (γέννηση) καὶ διέλυσες τὸ λυπηρὸ ὄνειδος (τὴ ντροπὴ) τῆς ἀτεκνίας αὐτῶν πού σ' ἐγέννησαν, καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας τὴν κατάρα, κατὰ τὸν τοκετό.

Ἀδάμ, γίνε καινούριος καὶ σύ Εὐὰ, ντύσου μὲ μεγαλεῖο· Προφῆτες, χορέψτε μαζί μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Δικαίους· Σήμερα εἶναι κοινὴ χαρὰ στὸν κόσμον, καὶ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων· Ἀπὸ τοὺς Δικαίους, τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄννα γεννιέται ἡ Θεοτόκος.

Αἶνοι: Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὡ παράδοξο θαῦμα! Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς γεννιέται ἀπὸ

ἐκ τῆς στεῖρας τίκεται, ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται. Εὐφραίνου Ἰωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σύ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε· ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, τὸ πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαυματος! ὁ ἐκ στεῖρας καρπός, ἀναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικὴν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε στεῖρωσιν. Μητέρες σὺν τῇ Μητρί, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κρᾶζουσαι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Στήλη σωφροσύνης ἔμψυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεῆς, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πάσαις παρθενικαῖς, καὶ παρθενίας ποθοῦσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσιν, καὶ παρέχουσιν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

«Αὕτη ἡμέρα...». (Σελ. 1).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

τῆ στεῖρα, ἡ χάρις ἀρχίζει μέ λαμπρότητα νά ἀποδίδει καρπούς. Εὐφραίνου Ἰωακείμ, διότι ἔγινες γεννήτορας (γονιός) τῆς Θεοτόκου· Δέν ὑπάρχει ἄλλος ὅπως ἐσένα, θεόληπτε (ἀφοσιωμένε ὀλοκληρωτικά στόν Θεό), μεταξὺ τῶν γονέων στή γῆ· Διότι ἡ Κόρη πού δέχθηκε τόν Θεό, ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ, τὸ πανάγιο ὄρος, μέσα ἀπό σένα δωρήθηκε σ' ἐμᾶς.

Ὡ παράδοξο θαῦμα! Ὁ καρπός ἀπό τῆ στεῖρα, ἀφοῦ ἔλαμψε μέ τό νεῦμα τοῦ Δημιουργοῦ τῶν πάντων καί Παντοκράτορα, διέλυσε μέ δύναμη τή στεριότητα τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου. Μητέρες, μαζί με τή μητέρα τῆς Θεοτόκου χορέψτε κρᾶζοντας· Χαῖρε, Χαριτωμένη, εἶναι μαζί σου ὁ Κύριος πού παρέχει στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος.

Ἡ ἔνδοξη Ἄννα, ἀφοῦ φάνηκε ἔμψυχη στήλη σωφροσύνης καί λαμπρό δοχεῖο, πού ἔστιλβε (γυάλιζε) ἀπό χάρι, γέννησε ἀληθινά τό ὀχύρωμα, τό θεϊκό ἀπάνθισμα (ἀποκορύφωμα) τῆς παρθενίας, αὐτήν ἡ ὁποία δίνει φανερά ὡς βραβεῖο σέ ὅλες τίς παρθένες καί σέ ὅσες ποθοῦν τό χάρισμα τῆς παρθενίας, τό κάλλος τῆς παρθενίας, καί παρέχει στούς πιστούς τό μέγα ἔλεος.

Δόξα.. Καὶ νῦν...

«Αὕτη ἡμέρα...». (Σελ. 1).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυῖδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχος β'. Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾶ, εὗρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ.

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Στίχος δ'. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχος α'. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις Θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Στίχος β'. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Στίχος γ'. Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυῖδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.

Στίχος δ'. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἠρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

«Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 54).

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α'. Θυμήσου, Κύριε, τό Δαυῖδ καὶ ὅλη τὴν πραότητά του.

Μέ τις πρεσβεΐες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. β'. Νά, ἀκούσαμε ὅτι βρισκόταν αὐτή (ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης) στήν Ἐφραθᾶ, καί τή βρήκαμε στίς δασώδεις πεδιάδες.

Στίχ. γ'. Δοξασμένα λόγια εἰπώθηκαν γιά σένα, πόλη τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. δ'. Ὁ Θεὸς βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν (τὴν Σιών), καὶ δέν πρόκειται νά ταραχθεῖ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α'. Ἔδωσε ὁ Κύριος στό Δαυῖδ ἔνορκο ὑπόσχεση, καὶ δέν θά τὴν ἀθετήσῃ.

Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, πού εἶσαι ἀξιοθαύμαστος ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους σου, ἐμᾶς οἱ ὅποιοι σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια (Ὑμνεῖτε τὸν Θεό).

Στίχ. β'. Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους σου θά ἀνεβάζω διαδόχους στό θρόνο σου.

Στίχ. γ'. Ἐκεῖ (στὴν Ἱερουσαλήμ) θά ἀναδείξω μέ λαμπρότητα τὴ βασιλικὴ δύναμη τοῦ Δαυῖδ, θά ἐτοιμάσω ὡς λαμπρό φῶς τό Χριστό μου (τό Μεσσία).

Στίχ. δ'. Διότι ὁ Κύριος διάλεξε τὴ Σιών, προτίμησε αὐτὴν γιά κατοικία του.

Δόξα... Καὶ νῦν...

«Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 54).

Ἀντίφωνο Γ'.

Στίχος α'. Ὡδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχος β'. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Στίχος γ'. Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπολυτίκιον.

«Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...». (Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἠλευθερώθησαν, Ἀχραντε, ἐν τῇ ἀγία γεννήσει σου· αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Φιλιππησίους. (Β'. 5-11).

Ἀδελφοί, τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς

Στίχος α'. (Εἶπε ὁ Κύριος)· Ἐδῶ θὰ κατοικήσω, διότι αὐτὴν προτίμησα (τῇ Σιών).

Ἡ γέννησή σου, Θεοτόκε, μῆνυσε τὴ χαρὰ σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη· Διότι ἀπὸ σένα ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας· Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὴν κατάρα, ἔδωσε τὴν εὐλογία· Καὶ ἀφοῦ κατήργησε τὸ θάνατο, μᾶς ἔδωρε τὴν αἰώνια ζωή.

Στίχος. β'. Ὁ ὕψιστος ἀγίασε τὴν κατοικία του.

Στίχος γ'. (Κύριε), ὁ Ναὸς σου εἶναι ἅγιος· Εἶναι θαυμάσιος μέ τὴν ἀγιότητά σου.

Ἀπολυτίκιο.

«Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...». (ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἀπὸ τὸ ὄνειδος (τῆ ντροπῆ) τῆς ἀτεκνίας, καὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀπὸ τῆ φθορά τοῦ θανάτου ἐλευθερώθηκαν, Ἀγνή, μέ τὴν ἀγία γέννησή σου· Αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου λυτρωμένος ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν πταισμάτων, καθὼς σοῦ κραυγάζει· Ἡ στεῖρα γεννᾷ τὴ Θεοτόκο πού τρέφει τὴ ζωὴ μας.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Φιλιππησίους. (Β'. 5-11).

Ἀδελφοί, αὐτὸ τὸ ταπεινὸ φρόνημα ἃς ὑπάρχει μέσα σας, τὸ ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εἶχε τὴν ἴδια φύση καὶ οὐσία μέ τὸν Θεό, δέ θεώρησε ὡς ἀποτέλεσμα ἀρπαγῆς τὸ ὅ,τι ἦταν ἴσος μέ τὸν Θεό, (ὥστε νὰ κινδυνεύει νὰ τὸ χάσει), ἀλλὰ κένωσε

ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάντων γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ' . 38-42, ΙΑ' . 27-28).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά, γυνὴ δὲ τις, ὀνόματι Μάρθα, ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφή, καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθήσασα παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τῶν λόγων αὐτοῦ, ἣ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν, ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι, ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ, ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ·

(ἄδειασε) προσωρινά τὸν ἑαυτό του (ἀπὸ τῆς δόξης του) μέτῳ νὰ πάρει δούλου μορφή καὶ νὰ γίνεῖ ὁμοῖος μέτῳ τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ βρεθεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση ὡς ἄνθρωπος, ταπείνωσε τὸν ἑαυτό του, μέτῳ νὰ γίνεῖ ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, καὶ μάλιστα θανάτου μέτῳ Σταυροῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ ὄνομα (Κύριος Ἰησοῦς Χριστός), τὸ ὁποῖο εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ὄνομα, ὥστε μπροστὰ στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ νὰ καμφθεῖ (νὰ λυγίσει) κάθε γόνατο, καὶ νὰ προσκυνήσουν οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι καὶ οἱ ἐπίγειοι ἄνθρωποι καὶ οἱ καταχθόνιοι δαίμονες καὶ κάθε γλῶσσα νὰ ὁμολογήσει, ὅτι εἶναι Κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ' . 38-42, ΙΑ' . 27-28).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο εἰσηλθε ὁ Ἰησοῦς σὲ κάποια κώμη (χωριό) καὶ κάποια γυναίκα μέτῳ ὀνόματι Μάρθα τὸν ὑποδέχθηκε στό σπίτι της. Καὶ εἶχε αὐτὴ ἀδελφὴ πού ὀνομάζοταν Μαρία, ἣ ὁποῖα κάθισε κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἄκουε τὸ Λόγο του. Ἡ δὲ Μάρθα ἦταν ἀπασχολημένη μέτῳ πολλή φροντίδα γιὰ νὰ τὸν περιποιηθεῖ· Καὶ ἀφοῦ στάθηκε κοντὰ του εἶπε: Κύριε, δὲν σέ μέλει πού ἡ ἀδελφή μου μέτῳ ἄφησε μόνη νὰ ὑπηρετῶ, καὶ νὰ ἐτοιμάζω τὸ τραπέζι; Πές της λοιπὸν νὰ μέ βοηθήσει· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε Μάρθα, Μάρθα, φροντίζεις ἐναγώνια καὶ ταλαιπωρεῖσαι μέτῳ πολλὰ. Ὅμως ἕνα μόνον εἶναι ἀπαραίτητο· Καὶ ἡ Μαρία διάλεξε τὴν καλὴ μερίδα (τὴν πνευματικὴ τροφή), ἣ ὁποῖα ποτὲ δὲν θὰ ἀφαιρεθεῖ ἀπ'

Μακαρία ἡ κοιλία ἢ βαστάσασά σε καὶ μαστοί, οὓς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦν γε, μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

αὐτήν· Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔλεγε αὐτά, κάποια γυναίκα μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ὑψωσε φωνή καὶ τοῦ εἶπε· Εἶναι μακάρια ἢ γυναίκα πού σε γέννησε καὶ τὰ στήθη ἀπὸ τὰ ὅποια θήλασες. Κι ἐκεῖνος εἶπε· Ἀληθινά ἔτσι εἶναι· Ἀλλά κυρίως μακάριοι εἶναι αὐτοί, πού ἀκούουν τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν τηροῦν (τὸν βάζουν σὲ ἐφαρμογή).